

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba w składzie powiększonym)

z dnia 21 kwietnia 2021 r. *

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku –
Słowny unijny znak towarowy MONOPOLY – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji –
Zła wiara – Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b)
rozporządzenia (UE) 2017/1001]

W sprawie T-663/19

Hasbro, Inc., z siedzibą w Pawtucket, Rhode Island (Stany Zjednoczone), którą reprezentował J. Moss,
barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentowali P. Sipos
i V. Ruzek, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO, występującą przed Sądem
w charakterze interwenienta, jest

Kreativni Događaji d.o.o., z siedzibą w Zagrzebiu (Chorwacja), którą reprezentował R. Kunze,
adwokat,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 lipca 2019 r.
(sprawa R 1849/2017-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między
Kreativni Događaji a Hasbro,

SĄD (szósta izba w składzie powiększonym),

w składzie: A. Marcoulli, prezes, S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz (sprawozdawca), C. Iliopoulos
i R. Norkus, sędziowie,

sekretarz: A. Juhász-Tóth, administratorka,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 30 września 2019 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią EUIPO na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 8 stycznia
2020 r.,

* Język postępowania: angielski.

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 7 stycznia 2020 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 października 2020 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 30 kwietnia 2010 r. skarżąca, Hasbro, Inc., dokonała w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zgłoszenia unijnego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1), ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1)].
- 2 Znak towarowy, o którego rejestrację wystąpiono, to oznaczenie słowne MONOPOLY.
- 3 Towary i usługi, dla których wystąpiono o rejestrację – po ograniczeniu ich wykazu w toku postępowania przed EUIPO – należą do klas 9, 16, 28 i 41 Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają, dla każdej z tych klas, następującemu opisowi:
 - klasa 9: „urządzenia i przyrządy naukowe, żeglarskie, fotograficzne, kinematograficzne, optyczne, do pomiaru wagi, miernicze, sygnalizacyjne, sprawdzające (nadzór), do ratowania życia i do nauczania; urządzenia i przyrządy przewodzące, przełączania, transformujące, akumulatorowe i kontrolno-sterujące; urządzenia do nagrywania, transmisji lub odtwarzania dźwięku lub obrazów; nośniki informacji (magnetyczne -), dyski z nagraniami; automatyczne maszyny sprzedające i mechanizmy do aparatów uruchamianych żetonami; kasy rejestrujące, maszyny liczące, przetwarzania informacji (urządzenia do -) i komputery; gaszenia ognia (urządzenia do -); elektroniczne urządzenia rozrywkowe; gry elektroniczne; gry komputerowe; sprzęt komputerowy [hardware]; oprogramowanie komputerowe [software]; kontrolery do użytku z wyżej wymienionymi towarami; karty, dyski, taśmy, przewody i obwody, wszystkie z nich, przenoszące lub do przenoszenia danych i/lub oprogramowania komputerowego; gry do salonów gier; oprogramowanie do rozrywki interaktywnej, mianowicie oprogramowanie do gier komputerowych, programy do gier komputerowych, kartridże do gier komputerowych, dyski gier komputerowych; interaktywne gry wideo w rzeczywistości wirtualnej składające się ze sprzętu i oprogramowania komputerowego; programy do interaktywnych gier multimedialnych; pobieralne oprogramowanie, przeznaczone do użytku w związku z komputerami i gramami komputerowymi, przenośnymi urządzeniami do gier, konsolami do gier, urządzeniami komunikacyjnymi do gier i telefonami komórkowymi; gry elektroniczne, gry wideo; oprogramowanie gier wideo, programy gier wideo, kartridże gier wideo, płyty gier wideo, wszystkie do użytku w związku z komputerami, przenośnymi urządzeniami do gier, konsolami do gier, urządzeniami komunikacyjnymi i telefonami komórkowymi; terminale wideoloterii; urządzenia do gier komputerowych i wideo, mianowicie urządzenia do gier wideo do użytku z odbiornikami telewizyjnymi; urządzenia do gry działające wyłącznie z odbiornikami telewizyjnymi i komputerami; nagrania akustyczne i/lub wizualne; dyski laserowe, dyski wideo, płyty gramofonowe, płyty kompaktowe, płyty CD-ROM zawierające gry, filmy, rozrywkę i muzykę; konsole do gier; urządzenia komunikacyjne i telefony komórkowe; nagrane filmy; wcześniej nagrane programy i materiały telewizyjne, radiowe i rozrywkowe; części i wyposażenie wszystkich wyżej wymienionych towarów”;

- klasa 16: „papier, tektura oraz przedmioty wykonane z tych materiałów, niezawarte w innych klasach; materiały drukowane; materiały introligatorskie; fotografie; artykuły papiernicze; materiały przyklepne do papieru listowego lub do użytku domowego; sprzęt dla artystów; pędzle malarskie; maszyny do pisania i sprzęt biurowy (z wyjątkiem mebli); materiał instruktażowy i dydaktyczny (z wyjątkiem urządzeń); materiały z tworzyw sztucznych do pakowania (niezawarte w innych klasach); taśmy drukarskie; matryce do druku ręcznego; części i wyposażenie do wszystkich uprzednio wymienionych towarów”;
 - klasa 28: „gry i przedmioty do zabawy; artykuły gimnastyczne i sportowe, nieujęte w innych klasach; ozdoby choinkowe; maszyny do gier; automaty [na monety]; gry (karty do -); części i wyposażenie wszystkich wyżej wymienionych towarów”;
 - klasa 41: „edukacja; kształcenie; rozrywka; rozrywka w formie filmów programów telewizyjnych i programów radiowych; działalność sportowa i kulturalna”.
- 4 Zgłoszenie znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 2010/146 z dnia 9 sierpnia 2010 r.
- 5 Sporny znak towarowy został zarejestrowany w dniu 25 marca 2011 r. pod numerem 9071961.
- 6 Ponadto skarżąca była również właścicielem trzech słownych unijnych znaków towarowych MONOPOLY, z których pierwszy został zarejestrowany w dniu 23 listopada 1998 r. pod numerem 238 352 (zwany dalej „wcześniejszym znakiem towarowym nr 238 352”), drugi – w dniu 21 stycznia 2009 r. pod numerem 6 895 511 (zwany dalej „wcześniejszym znakiem towarowym nr 6 895 511”), a trzeci – w dniu 2 sierpnia 2010 r. pod numerem 8 950 776 (zwany dalej „wcześniejszym znakiem towarowym nr 8 950 776”).
- 7 Wcześniejszy znak towarowy nr 238 352 obejmuje towary, które należą do klas 9, 25 i 28 i odpowiadają, dla każdej z tych klas, następującemu opisowi:
- klasa 9: „rekreacyjne urządzenia elektroniczne; gry elektroniczne; gry komputerowe; sprzęt informatyczny; oprogramowanie; urządzenia sterujące do użytku z wyżej wymienionymi towarami; mapy, dyski, taśmy, kable i obwody zawierające dane lub oprogramowanie lub zaprojektowane do przenoszenia danych lub oprogramowania; gry wideo; części i akcesoria do wszystkich wyżej wymienionych towarów”;
 - klasa 25: „odzież, obuwie, nakrycia głowy; części i akcesoria do wszystkich wyżej wymienionych towarów”;
 - klasa 28: „gry, zabawki; artykuły gimnastyczne i sportowe nieujęte w innych klasach; ozdoby choinkowe; części i akcesoria do wszystkich wyżej wymienionych towarów”.
- 8 Wcześniejszy znak towarowy nr 6 895 511 obejmuje „usługi rozrywkowe”, należące do klasy 41.
- 9 Wcześniejszy znak towarowy nr 8 950 776 obejmuje towary, które należą do klasy 16 i odpowiadają następującemu opisowi: „papier, tektura oraz przedmioty wykonane z tych materiałów, niezawarte w innych klasach; materiały drukowane; materiały introligatorskie; fotografie; artykuły papiernicze; materiały przyklepne do papieru listowego lub do użytku domowego; sprzęt dla artystów; pędzle malarskie; maszyny do pisania i sprzęt biurowy (z wyjątkiem mebli); materiał instruktażowy i dydaktyczny (z wyjątkiem urządzeń); materiały z tworzyw sztucznych do pakowania (niezawarte w innych klasach); taśmy drukarskie; matryce do druku ręcznego”.

- 10 W dniu 25 sierpnia 2015 r. interwenient, Kreativni Događaji d.o.o., złożył wniosek o unieważnienie prawa do spornego znaku towarowego na podstawie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001] w odniesieniu do wszystkich towarów i usług oznaczonych tym znakiem. Zdaniem interwenienta w momencie dokonywania zgłoszenia spornego znaku towarowego skarżąca działała w złej wierze ze względu na to, że zgłoszenie to stanowiło powtórne dokonanie zgłoszenia wcześniejszych znaków towarowych nr 238 352, nr 6 895 511 i nr 8 950 776 (zwanym dalej łącznie „wcześniejszymi znakami towarowymi”) i miało na celu obejście obowiązku dowiedzenia rzeczywistego używania tych znaków.
- 11 W dniu 22 czerwca 2017 r. Wydział Unieważnień oddalił wniosek o unieważnienie. Uznał on w szczególności, po pierwsze, że ochrona tego samego znaku towarowego przez okres czternastu lat nie stanowi sama w sobie wskazówki co do zamiaru uchylecia się od obowiązku dowiedzenia rzeczywistego używania wcześniejszych znaków towarowych, a po drugie, że twierdzenia interwenienta nie zostały poparte dowodami wykazującymi złą wiarę skarżącą w momencie dokonywania zgłoszenia do rejestracji spornego znaku towarowego.
- 12 W dniu 22 sierpnia 2017 r. interwenient – działając na podstawie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 66–71 rozporządzenia 2017/1001) – wniósł do EUIPO odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień.
- 13 W dniu 3 sierpnia 2018 r. strony zostały poinformowane, że zostanie wszczęty ustny etap postępowania mający na celu lepsze zrozumienie szczególnych okoliczności leżących u podstaw strategii skarżącej, która zadecydowała o zgłoszeniu spornego znaku towarowego.
- 14 W dniu 12 listopada 2018 r. skarżąca złożyła zeznania osoby pracującej w ramach spółki (zwane dalej „zeznaniami”) wraz z dowodami.
- 15 Rozprawa odbyła się w dniu 19 listopada 2018 r. w pomieszczeniach EUIPO.
- 16 W dniu 21 stycznia 2019 r. interwenient przedstawił uwagi dotyczące protokołu i sedna ustnego etapu postępowania, w których wniósł o nieuwzględnienie wspomnianych zeznań. Skarżąca odpowiedziała na te uwagi w dniu 22 lutego 2019 r.
- 17 Decyzją z dnia 22 lipca 2019 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Druga Izba Odwoławcza EUIPO częściowo uchyliła decyzję Wydziału Unieważnień, unieważniła prawo do spornego znaku towarowego w odniesieniu do części oznaczanych nim towarów i usług, oddaliła odwołanie w pozostałym zakresie i nakazała stronom pokrycie własnych kosztów poniesionych w związku z postępowaniem w sprawie unieważnienia prawa do znaku i z postępowaniem odwoławczym. Izba Odwoławcza stwierdziła w istocie, że zgromadzone dowody pozwalały wykazać, iż – jeżeli chodzi o oznaczane spornym znakiem towarowym towary i usługi, które są identyczne z towarami i usługami oznaczanymi wcześniejszymi znakami towarowymi – w momencie dokonywania zgłoszenia do rejestracji spornego znaku towarowego skarżąca działała w złej wierze.

Żądania stron

- 18 Skarżąca wnosi do Sądu o:
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie interwenienta kosztami postępowania.

19 EUIPO wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

20 Interwenient wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania, w tym poniesionymi przez interwenienta kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Co do prawa

W przedmiocie ustalenia właściwych przepisów prawa materialnego

21 Z uwagi na datę dokonania zgłoszenia spornego znaku towarowego, czyli dzień 30 kwietnia 2010 r., która to data jest rozstrzygająca dla ustalenia znajdujących zastosowanie przepisów prawa materialnego, stan faktyczny niniejszej sprawy podlega ocenie w świetle materialnoprawnych przepisów rozporządzenia nr 207/2009 (zob. podobnie postanowienie z dnia 5 października 2004 r., Alcon/OHIM, C-192/03 P, EU:C:2004:587, pkt 39, 40; wyrok z dnia 23 kwietnia 2020 r., Gugler France/Gugler i EUIPO, C-736/18 P, niepublikowany, EU:C:2020:308, pkt 3 i przytoczone tam orzecznictwo). W związku z tym w niniejszej sprawie, co się tyczy przepisów materialnoprawnych, poczynione przez Izbę Odwoławczą w zaskarżonej decyzji i przez strony w ich pismach procesowych odniesienia do art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001 należy rozumieć jako dotyczące posiadającego identyczną treść normatywną art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Co do przedmiotu sporu

22 Chociaż skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości, należy zauważyć, że w odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd na rozprawie przyznała ona, iż przedmiot sporu powinien ograniczać się do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w części, w jakiej unieważniono w niej prawo do spornego znaku towarowego w zakresie dotyczącym towarów i usług należących do klas 9, 16, 28 i 41, o których mowa w pkt 1 rozstrzygnięcia zaskarżonej decyzji i które są identyczne z towarami i usługami oznaczanymi wcześniejszymi znakami towarowymi.

W przedmiocie dopuszczalności skargi

23 W pkt 17–19 odpowiedzi na skargę oraz na rozprawie interwenient podniósł w istocie, że zgodnie z art. 172 i 177 regulaminu postępowania przed Sądem skarga jest oczywiście niedopuszczalna ze względu na to, że w skardze nie wymieniono EUIPO jako strony, przeciwko której wniesiono skargę, a usunięcie braków skargi pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 października 2019 r. nie było w stanie usunąć tej nieprawidłowości w odpowiednim czasie.

24 W tym względzie, co zostało też wskazane przez interwenienta w pkt 20 jego odpowiedzi na skargę, warto przypomnieć, że sąd Unii Europejskiej ma prawo ocenić, biorąc pod uwagę okoliczności konkretnej sprawy, czy względy należytego sprawowania wymiaru sprawiedliwości uzasadniają oddalenie skargi co do istoty bez uprzedniego orzekania o jej dopuszczalności (zob. podobnie wyrok z dnia 26 lutego 2002 r., Rada/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, pkt 51, 52).

- 25 W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd jest zdania, że ze względów należytego sprawowania wymiaru sprawiedliwości należy zacząć od zbadania zasadności skargi, bez uprzedniego orzekania o jej dopuszczalności, ponieważ niezależnie od tego skarga jest bezzasadna z przedstawionych poniżej powodów.

Co do istoty

- 26 Na poparcie skargi skarżąca podnosi zasadniczo dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, zaś drugi – naruszenia prawa do rzetelnego procesu.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

- 27 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca kwestionuje dokonaną przez Izbę Odwoławczą ocenę, zgodnie z którą w momencie dokonywania zgłoszenia spornego znaku skarżąca działała w złej wierze.
- 28 EUIPO i interwenient nie zgadzają się z argumentami skarżącej.
- 29 Na wstępie warto przypomnieć, że w myśl art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 prawo do unijnego znaku towarowego podlega unieważnieniu na podstawie wniosku do EUIPO lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia, w przypadku gdy zgłaszający działał w złej wierze w momencie dokonywania zgłoszenia tego znaku.
- 30 W tym względzie należy zacząć od wskazania, że jeśli pojęcie zawarte w rozporządzeniu nr 207/2009 nie zostało zdefiniowane w tym rozporządzeniu, określenia znaczenia i zakresu tego pojęcia należy dokonać zgodnie z jego zwykłym znaczeniem w języku ogólnym, przy uwzględnieniu kontekstu, w jakim się tego pojęcia używa, oraz zamierzonych w rozporządzeniu celów (zob. wyrok z dnia 12 września 2019 r., Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 31 Sytuacja taka ma miejsce – wobec braku wskazania przez prawodawcę Unii jakiegokolwiek definicji tego pojęcia – w wypadku pojęcia „złej wiary” wskazanego w art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
- 32 Podczas gdy, zgodnie z jego zwykłym rozumieniem w języku ogólnym, pojęcie „złej wiary” zakłada istnienie nieuczciwego stanu duchowego lub zamiaru, należy je ponadto postrzegać w kontekście charakterystycznym dla prawa znaków towarowych, jakim jest obrót handlowy. W tym zakresie przyjęte kolejno rozporządzenia Rady: (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), nr 207/2009 i 2017/1001 wpisują się w ten sam cel, a mianowicie ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Reguły dotyczące unijnego znaku towarowego mają w szczególności na celu przyczynienie się do ustanowienia w Unii systemu niezakłóconej konkurencji, w którego ramach każde z przedsiębiorstw, aby móc przywiązać do siebie klientów dzięki wysokiej jakości swych towarów lub usług, powinno mieć możliwość rejestrowania w charakterze znaków towarowych oznaczeń umożliwiających konsumentowi – bez ryzyka wprowadzenia w błąd – odróżnienie tych towarów lub usług od towarów lub usług pochodzących z innych przedsiębiorstw (zob. wyrok z dnia 12 września 2019 r., Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 W konsekwencji wskazana w art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 bezwzględna podstawa unieważnienia ma zastosowanie, gdy z istotnych i spójnych poszlak wynika, że właściciel unijnego znaku towarowego dokonał zgłoszenia tego znaku towarowego nie w celu konkurowania w sposób uczciwy, lecz z zamiarem naruszenia, w sposób niezgodny z uczciwymi obyczajami, interesów osób

trzecich lub z zamiarem uzyskania, nawet bez odniesienia się do konkretnej osoby trzeciej, prawa wyłącznego w celach innych niż cele związane z funkcjami znaku towarowego, w szczególności z jego podstawową funkcją wskazywania pochodzenia (zob. wyrok z dnia 12 września 2019 r., Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, pkt 46).

- 34 Ponadto należy dodać, że w wyroku z dnia 11 czerwca 2009 r., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361) Trybunał poczynił kilka uściśleń co do sposobu, w jaki należy interpretować pojęcie złej wiary, o którym mowa w art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
- 35 Zdaniem Trybunału w celu dokonania oceny, czy zgłaszający działał w złej wierze w rozumieniu art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, należy wziąć pod uwagę wszystkie istotne czynniki właściwe w danym przypadku i istniejące w chwili dokonywania zgłoszenia oznaczenia do rejestracji jako unijnego znaku towarowego, a w szczególności, po pierwsze, fakt, że zgłaszający wie lub powinien wiedzieć, iż osoba trzecia używa przynajmniej w jednym z państw członkowskich oznaczenia identycznego lub podobnego w odniesieniu do identycznego lub podobnego towaru, które to oznaczenie może zostać pomyłone z oznaczeniem zgłoszonym do rejestracji, po drugie, istnienie po stronie zgłaszającego zamiaru uniemożliwienia tej osobie trzeciej dalszego używania owego oznaczenia, a także, po trzecie, stopień ochrony prawnej, jaką objęte są oznaczenie osoby trzeciej i oznaczenie, o którego rejestrację wniesiono (zob. podobnie wyrok z dnia 11 czerwca 2009 r., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, pkt 53).
- 36 Niemniej jednak ze sformułowania, jakim Trybunał posłużył się w wyroku z dnia 11 czerwca 2009 r., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361, pkt 53), wynika, że wymienione w nim czynniki stanowią jedynie przykłady z szeregu elementów, które mogą zostać uwzględnione przy dokonywaniu oceny ewentualnego istnienia złej wiary zgłaszającego znak towarowy w momencie dokonywania zgłoszenia [zob. wyrok z dnia 26 lutego 2015 r., Pangyrus/OHIM – RSVP Design (COLOURBLIND), T-257/11, niepublikowany, EU:T:2015:115, pkt 67 i przytoczone tam orzecznictwo]. W wyroku tym Trybunał ograniczył się bowiem do udzielenia odpowiedzi na pytania sądu krajowego, które dotyczyły zasadniczo kwestii, czy takie czynniki są istotne (zob. podobnie wyrok z dnia 11 czerwca 2009 r., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, pkt 22, 38). A zatem brak któregokolwiek z tych czynników nie musi bezwzględnie, w zależności od okoliczności danego przypadku, wykluczać uznania złej wiary zgłaszającego [zob. podobnie wyrok z dnia 7 lipca 2016 r., Copernicus-Trademarks/EUIPO – Maquet (LUCIO), T-82/14, EU:T:2016:396, pkt 147].
- 37 W tym względzie należy podkreślić, że w pkt 60 opinii w sprawie Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148) rzecznik generalna E. Sharpston zauważyła, iż pojęcia złej wiary w rozumieniu art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 nie można sprowadzić do ograniczonej kategorii szczególnych okoliczności. Przyświecający temu przepisowi cel interesu ogólnego, polegający na udaremnieniu rejestracji znaków stanowiących nadużycie lub sprzecznych z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu, byłby bowiem zagrożony, gdyby złą wiarę można było wykazać jedynie okolicznościami wyliczonymi enumeratywnie w wyroku z dnia 11 czerwca 2009 r., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361) (zob. podobnie wyrok z dnia 3 czerwca 2010 r., Internetportal und Marketing, C-569/08, EU:C:2010:311, pkt 37).
- 38 A zatem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w ramach całościowej analizy dokonywanej na podstawie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 można również uwzględnić pochodzenie zakwestionowanego oznaczenia, sposób jego używania od momentu stworzenia, strategię handlową, w jaką wpisuje się dokonanie zgłoszenia tego oznaczenia do rejestracji w charakterze unijnego znaku towarowego, a także chronologię wydarzeń, które doprowadziły do dokonania tego zgłoszenia [zob. wyrok z dnia 26 lutego 2015 r., COLOURBLIND, T-257/11, niepublikowany, EU:T:2015:115, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 39 Należy także wziąć pod uwagę zamiar zgłaszającego w chwili dokonywania zgłoszenia rejestracyjnego (wyrok z dnia 11 czerwca 2009 r., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, pkt 41).
- 40 W tym względzie wskazano, że zamiar zgłaszającego w odnośnej chwili jest elementem subiektywnym, który należy ustalić, odnosząc się do obiektywnych okoliczności danej sprawy (wyrok z dnia 11 czerwca 2009 r., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, pkt 42).
- 41 Pojęcie złej wiary odnosi się zatem do subiektywnej motywacji osoby dokonującej zgłoszenia znaku towarowego, to jest nieuczciwego zamiaru lub innego szkodliwego motywu. Wiąże się ono z zachowaniem odbiegającym od przyjętych zasad etycznego zachowania lub uczciwych praktyk zawodowych lub handlowych (wyrok z dnia 7 lipca 2016 r., LUCEO, T-82/14, EU:T:2016:396, pkt 28).
- 42 Do wnoszącego o unieważnienie prawa do znaku, który zamierza oprzeć się na art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, należy wykazanie okoliczności, które pozwolą na stwierdzenie, że zgłoszenie do rejestracji unijnego znaku towarowego zostało dokonane w złej wierze, przy czym do czasu przedstawienia dowodu przeciwnego domniemywa się dobrej wiary zgłaszającego [zob. podobnie wyrok z dnia 8 marca 2017 r., Biernacka-Hoba/EUIPO – Formata Bogusław Hoba (Formata), T-23/16, niepublikowany, EU:T:2017:149, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 43 W przypadku gdy EUIPO stwierdza, że przywołane przez wnoszącego o unieważnienie obiektywne okoliczności danej sprawy mogą prowadzić do obalenia domniemania dobrej wiary, z którego korzysta właściciel spornego znaku towarowego przy dokonywaniu jego zgłoszenia do rejestracji, to do tego ostatniego należy przedstawić wiarygodnych wyjaśnień dotyczących celów i strategii handlowej, którym służy zgłoszenie wspomnianego znaku.
- 44 Właściciel rozpatrywanego znaku towarowego jest bowiem w stanie najlepiej wyjaśnić EUIPO zamiary, którymi kierował się przy zgłoszeniu tego znaku towarowego, i przedstawić dowody mogące go przekonać, że mimo istnienia obiektywnych okoliczności intencje te były prawowite [zob. podobnie wyrok z dnia 5 maja 2017 r., Paypal/EUIPO – Hub Culture (VENMO), T-132/16, niepublikowany, EU:T:2017:316, pkt 51–59; podobnie i analogicznie wyrok z dnia 9 listopada 2016 r., Birkenstock Sales/EUIPO (Przedstawienie motywu krzyżujących się falowanych linii), T-579/14, EU:T:2016:650, pkt 136].
- 45 To właśnie w świetle powyższych rozważań należy zbadać poszczególne zarzuty szczegółowe skarżącej podniesione w ramach zarzutu pierwszego, który składa się zasadniczo z sześciu części.
- *W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego, dotyczącej błędnego zastosowania zasad dotyczących oceny złej wiary*
- 46 W ramach pierwszej części zarzutu pierwszego skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej, po pierwsze, że nie dokonała ona całościowej oceny wszystkich istotnych okoliczności niniejszej sprawy. Izba Odwoławcza niesłusznie skupiła się na jednym aspekcie, a mianowicie na korzyści administracyjnej wynikającej z braku konieczności udowodnienia rzeczywistego używania znaku towarowego, którego zgłoszenie zostało powtórzone, i pominęła liczne inne ważne powody, na które skarżąca powoływała się w celu uzasadnienia strategii dokonywania zgłoszeń znaku towarowego.
- 47 Po drugie, skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej, że ta stwierdziła w pkt 66 zaskarżonej decyzji, iż każde powtórne zgłoszenie znaku towarowego oznacza automatycznie dokonanie zgłoszenia w złej wierze. Jest to zaś sprzeczne z zasadami zawartymi w wyroku z dnia 13 grudnia 2012 r., pelicantravel.com/OHIM – Pelikan (Pelikan) (T-136/11, niepublikowanym, EU:T:2012:689), i w opinii rzecznik generalnej E. Sharpston w sprawie Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148). Po trzecie, skarżąca uważa, że Izba Odwoławcza błędnie wskazała w pkt 79

zaskarżonej decyzji, iż skarżąca „przyznała [...] również, że korzyść z [jej] strategii polega na tym, że skarżąca nie musi udowadniać rzeczywistego używania [spornego] znaku towarowego w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu”. Zdaniem skarżącej dowody wskazują na to, że jedną z korzyści związanych z jej praktyką w zakresie zgłaszania znaków towarowych może być wydajność administracyjna, ale nie jest to powód główny, ani nawet istotny.

48 EUIPO i interwenient kwestionują zasadność tej części zarzutu.

49 W celu zbadania zasadności argumentacji przedstawionej w ramach pierwszej części zarzutu pierwszego należy w pierwszej kolejności przypomnieć, jakie zasady regulują prawo unijnych znaków towarowych, oraz zasadę dotyczącą dowodu używania tych znaków towarowych. W tym względzie, po pierwsze, należy zauważyć, jak uczyniła to Izba Odwoławcza w pkt 29 zaskarżonej decyzji, że z motywu 2 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie motyw 3 rozporządzenia 2017/1001) wynika w istocie, iż rozporządzenie nr 207/2009 ma na celu zapewnienie niezakłóconej konkurencji. Ponadto orzeczono już, że prawo znaków towarowych stanowi zasadniczy element systemu niezakłóconej konkurencji, którego ustanowienie i utrzymanie jest celem traktatu, oraz że prawa i uprawnienia przysługujące właścicielowi unijnego znaku towarowego należy analizować z uwzględnieniem tego celu (zob. podobnie wyrok z dnia 6 maja 2003 r., Libertel, C-104/01, EU:C:2003:244, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

50 Po drugie, jak zasadniczo podkreśliła Izba Odwoławcza w pkt 31 i 32 zaskarżonej decyzji, o ile z art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001) wynika, że rejestracja unijnego znaku towarowego przyznaje właścicielowi prawo wyłączone do tego znaku, o tyle z motywu 10 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie motyw 24 rozporządzenia 2017/1001) wynika, że ochrona unijnych znaków towarowych oraz ochrona, przed nimi, wszystkich znaków zarejestrowanych wcześniej jest uzasadniona jedynie w zakresie, w jakim te znaki towarowe są rzeczywiście używane. Unijny znak towarowy, który nie jest używany, mógłby bowiem utrudniać konkurencję poprzez ograniczenie zakresu oznaczeń, które mogą być zarejestrowane przez inne podmioty jako znaki towarowe, i pozbawienie konkurentów możliwości korzystania z takiego lub podobnego znaku w toku wprowadzania na rynek wewnętrzny towarów lub usług identycznych z oznaczonymi danym znakiem lub do nich podobnych. W konsekwencji nieużywanie unijnego znaku towarowego może również ograniczać swobodny przepływ towarów i swobodne świadczenie usług (zob. podobnie wyrok z dnia 19 grudnia 2012 r., Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, pkt 32).

51 Po trzecie, co się tyczy rzeczywistego używania unijnego znaku, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001), „[j]eżeli w okresie pięciu lat od rejestracji unijny znak towarowy nie był przez uprawnionego rzeczywiście używany w Unii Europejskiej w stosunku do towarów lub usług, dla których jest zarejestrowany, lub jeżeli takie używanie było zawieszone przez nieprzerwany okres pięciu lat, unijny znak towarowy podlega sankcjom przewidzianym w tym rozporządzeniu, chyba że istnieją usprawiedliwione powody jego nieużywania”.

52 Dodatkowo w myśl art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001] „[w]ygaśnięcie prawa właściciela unijnego znaku towarowego stwierdza się na podstawie wniosku do [EUIPO] lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia, w wypadku gdy w okresie pięciu lat znak towarowy nie był rzeczywiście używany w Unii w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został on zarejestrowany, i że [gdy] nie istnieją usprawiedliwione powody nieużywania”.

53 W tym względzie art. 51 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 58 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001) przewiduje, że „[w] przypadku gdy podstawy stwierdzenia wygaśnięcia praw istnieją jedynie w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których unijny znak towarowy jest zarejestrowany, stwierdza się wygaśnięcie prawa właściciela jedynie w odniesieniu do tych towarów lub usług”.

- 54 Ratio legis wymogu, zgodnie z którym znak towarowy musi być rzeczywiście używany, by być chronionym prawem Unii, zasadza się na okoliczności, że wpisania unijnego znaku towarowego do rejestru EUIPO nie można przyrównywać do złożenia w strategicznym i statycznym depozytorium przyznającym bezczynnemu posiadaczowi monopol prawny na czas nieokreślony. Przeciwnie, wspomniany rejestr powinien odzwierciedlać w sposób wierny oznaczenia, których przedsiębiorstwa używają w rzeczywistości na rynku w celu odróżniania swoich towarów i usług w obrocie gospodarczym [zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2015 r., Deutsche Rockwool Mineralwoll/OHIM – Recticel (λ), T-215/13, niepublikowany, EU:T:2015:518, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 55 Jak podkreśliła Izba Odwoławcza w pkt 35 zaskarżonej decyzji, z przybliżonych w pkt 49–53 powyżej zasad regulujących prawo unijnych znaków towarowych i z zasady dotyczącej dowodu używania wynika, że chociaż właścicielowi znaku towarowego przyznano prawo wyłączne, to to prawo wyłączne może podlegać ochronie tylko wtedy, gdy po upływie pięcioletniego okresu karencji wspomniany właściciel jest w stanie wykazać rzeczywiste używanie swojego znaku towarowego. Taki system dokonuje wyważenia między uzasadnionymi interesami właściciela znaku towarowego a interesami jego konkurentów.
- 56 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że z orzecznictwa przytoczonego w pkt 36 powyżej wynika, iż niewystępowanie czynnika, który Trybunał lub Sąd uznały za istotny dla wykazania złej wiary zgłaszającego znak towarowy w szczególnym kontekście rozpatrywanego przez nie sporu lub pytania prejudycjalnego, niekoniecznie stoi na przeszkodzie stwierdzeniu złej wiary innego zgłaszającego znak towarowy w odmiennych okolicznościach. Jak zostało bowiem przypomniane w pkt 37 powyżej, pojęcie złej wiary w rozumieniu art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 nie może być sprowadzone do ograniczonej kategorii szczególnych okoliczności.
- 57 W trzeciej kolejności, o ile powtórne zgłoszenia znaku towarowego nie są zakazane, o tyle takie zgłoszenie dokonane w celu uniknięcia konsekwencji braku używania wcześniejszych znaków towarowych może stanowić istotny element mogący dowodzić złej wiary autora tego zgłoszenia (zob. podobnie wyrok z dnia 13 grudnia 2012 r., Pelikan, T-136/11, niepublikowany, EU:T:2012:689, pkt 27).
- 58 Wreszcie w czwartej kolejności należy przypomnieć, jakie dowody skłoniły Izbę Odwoławczą do stwierdzenia, że powtórne zgłoszenie wcześniejszych znaków towarowych wskazuje na złą wiarę skarżącą.
- 59 Po pierwsze, w pkt 71 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza wskazała, że skarżąca oparła się na spornym znaku towarowym oraz na wcześniejszych znakach towarowych w ramach dwóch postępowań w sprawie sprzeciwu. Stwierdziła ona w tym względzie, że decyzje, na mocy których skarżąca wygrała sprawę w tych postępowaniach, były oparte na spornym znaku towarowym, ponieważ w przypadku tego znaku towarowego przedstawienie dowodu rzeczywistego używania nie było konieczne.
- 60 Po drugie, w pkt 72 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza zauważyła, że co się tyczy ewentualnych powodów uzasadniających dokonanie nowej rejestracji tego samego znaku towarowego, skarżąca wskazywała przed instancjami EUIPO na zmniejszenie obciążenia administracyjnego. Izba Odwoławcza dodała w istocie, że zgodnie ze złożonymi podczas rozprawy w dniu 19 listopada 2018 r. zeznaniami osoby zatrudnionej w jej spółce skarżąca dokonywała nowych zgłoszeń z szeregu powodów, które mogły ułatwić jej zarządzanie na płaszczyźnie administracyjnej, lecz że owe zgłoszenia nie stanowiły powtórzenia identycznych wniosków, ponieważ miały one szerszy zakres i były uzasadnione ważnymi względami handlowymi. Ponadto Izba Odwoławcza uznała w pkt 73 zaskarżonej decyzji, że z uwagi na to, iż wcześniejsze znaki towarowe nie były przedmiotem zrzeczenia, interes w dokonywaniu takich zgłoszeń w celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego jest trudny do ustalenia z uwagi na dodatkowy nakład pracy i zwiększone inwestycje związane z nagromadzeniem identycznych znaków towarowych.

- 61 Po trzecie, w pkt 75 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza wskazała zasadniczo, że ze złożonych podczas rozprawy w dniu 19 listopada 2018 r. zeznań wynika przede wszystkim, iż możliwość powołania się na rejestrację znaku towarowego bez konieczności dowodzenia jego używania stanowi dla skarżącej korzyść i że chodzi tu o aspekt znany wszystkim właścicielom znaków towarowych, następnie, że nie jest to jedyne uzasadnienie kolejnych zgłoszeń znaków towarowych dokonywanych przez skarżącą i wreszcie, że jeżeli przedsiębiorstwo posiada kilka znaków towarowych o różnym pierwszeństwie, to wciąż może ono wnosić sprzeciw wobec później zgłoszonego znaku na podstawie ostatnio zgłoszonego znaku, który nie wymaga przedstawienia dowodu używania, tak aby zmniejszyć koszty związane z przedstawieniem dowodów i udziałem w rozprawach w tym znaczeniu, że nieprzedstawianie tego dowodu jest bardziej efektywne z administracyjnego punktu widzenia.
- 62 Po czwarte, Izba Odwoławcza zauważyła w pkt 77 zaskarżonej decyzji, że zgodnie z zeznaniami fakt dokonywania przez spółki zgłoszeń dla znaków towarowych będących już przedmiotem rejestracji istniejących w Unii i włączenia do tych nowych zgłoszeń towarów lub usług oznaczanych wcześniejszymi znakami towarowymi stanowi praktykę przemysłową akceptowaną w rozpatrywanym okresie.
- 63 Po piąte, zważywszy na kwestie wspomniane w pkt 71–78 zaskarżonej decyzji, Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 79 tej decyzji, że skarżąca celowo ponowiła zgłoszenie znaku towarowego MONOPOLY w celu objęcia nim również towarów i usług, które były już oznaczane wcześniejszymi znakami towarowymi. Ponadto stwierdziła ona, że skarżąca przyznała, iż korzyść z tej strategii polega na tym, że nie musiała ona dowodzić rzeczywistego używania spornego znaku towarowego w postępowaniach w sprawie sprzeciwu, co było jednym z czynników branych pod uwagę przez skarżącą przy dokonywaniu rejestracji znaku towarowego, i dodała, że nie dostrzega żadnej innej logiki handlowej leżącej u podstaw takiej strategii dokonywania zgłoszeń.
- 64 Po szóste, Izba Odwoławcza uznała w pkt 80 zaskarżonej decyzji, że podnoszona przez skarżącą okoliczność, iż chodziło o normalną praktykę przemysłową, wyraźnie wskazuje na to, że posłużenie się tą strategią było celowe.
- 65 Rozważywszy wszystkie te okoliczności z jednej strony Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 81 zaskarżonej decyzji, że zamiarem skarżącej było czerpanie korzyści z zasad prawa unijnych znaków towarowych poprzez sztuczne stworzenie sytuacji, w której skarżąca nie musiałaby udowadniać rzeczywistego używania wcześniejszych znaków towarowych dla towarów i usług oznaczanych spornym znakiem towarowym. Z drugiej strony uznała ona w pkt 82 zaskarżonej decyzji, że zachowanie skarżącej należy uznać za wpływające z zamiaru zakłócenia i zdestabilizowania systemu wynikającego z tego prawa w postaci ustanowionej przez prawodawcę Unii.
- 66 To zatem w świetle elementów przypomnianych w pkt 49–65 powyżej należy rozpatrywać argumenty skarżącej.
- 67 W pierwszej kolejności, co się tyczy argumentu, zgodnie z którym Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła w pkt 66 zaskarżonej decyzji, że każde powtórne zgłoszenie unijnego znaku towarowego oznacza automatycznie dokonanie zgłoszenia w złej wierze, należy go oddalić, ponieważ wynika on z błędnego odczytania zaskarżonej decyzji. Należy bowiem stwierdzić, że w pkt 66–70 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza ograniczyła się do przypomnienia orzecznictwa mającego zastosowanie przy ocenie ewentualnej złej wiary właściciela unijnego znaku towarowego. Dopiero w pkt 71 i nast. zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza zbadała okoliczności niniejszej sprawy w świetle orzecznictwa i stwierdziła, że skarżąca działała w złej wierze w momencie dokonywania zgłoszenia do rejestracji spornego znaku towarowego.
- 68 Ponadto, zakładając, że argument skarżącej należy rozumieć w ten sposób, iż Izbie Odwoławczej zarzuca się stwierdzenie w sposób ogólny w zaskarżonej decyzji, że każde powtórne zgłoszenie jest bezwzględnie dokonywane w złej wierze, również w takim wypadku argument ten należy oddalić.

- 69 Przyjęty przez Izbę Odwoławczą tok rozumowania, przedstawiony zwięźle w pkt 59–64 powyżej, jednoznacznie wskazuje bowiem na to, że to nie fakt ponownego zgłoszenia unijnego znaku towarowego został uznany za stanowiący przejaw złej wiary skarżącej, lecz okoliczność, że dowody zawarte w aktach sprawy wykazują, iż skarżąca celowo zamierzała obejść podstawową zasadę prawa unijnych znaków towarowych, a mianowicie zasadę dotyczącą dowodu używania, z zamiarem odniesienia korzyści kosztem równowagi systemu unijnych znaków towarowych ustanowionego przez prawodawcę Unii.
- 70 W tym względzie należy podkreślić, że żaden przepis uregulowania dotyczącego unijnych znaków towarowych nie zakazuje ponownego zgłoszenia znaku towarowego, a w związku z tym dokonanie takiego zgłoszenia nie może samo w sobie świadczyć o złej wierze zgłaszającego, jeżeli żadne inne istotne okoliczności nie zostaną podniesione przez wnoszącego o unieważnienie lub EUIPO. Należy jednak stwierdzić, że w niniejszym wypadku z rozważań Izby Odwoławczej wynika, iż skarżąca przyznała, a nawet podniosła, że jedną z korzyści uzasadniających dokonanie zgłoszenia spornego znaku towarowego był brak konieczności przedstawiania dowodu rzeczywistego używania tego znaku towarowego. Takie zachowanie nie może być zaś uważane za prawnie uzasadnione, tylko powinno zostać uznane za sprzeczne z celami rozporządzenia nr 207/2009, z zasadami regulującymi prawo unijnych znaków towarowych oraz z zasadą dotyczącą dowodu używania, do których to celów i zasad odniesiono się w pkt 49–55 powyżej.
- 71 W szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy dokonanie przez skarżącą ponownego zgłoszenia miało bowiem na celu – zgodnie z tym, co sama przyznała – w szczególności uniknięcie konieczności dowodzenia używania spornego znaku towarowego, dzięki czemu przedłużyła ona, w odniesieniu do wcześniejszych znaków towarowych, pięcioletni okres karencji przewidziany w art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.
- 72 W konsekwencji należy stwierdzić, że wdrażana przez skarżącą strategia dokonywania zgłoszeń, mająca na celu obejście zasady dotyczącej dowodu używania znaku, nie tylko nie jest zgodna z realizowanymi przez rozporządzenie nr 207/2009 celami, lecz również przypomina nadużycie prawa, które charakteryzuje się tym, że po pierwsze, pomimo formalnego poszanowania przesłanek przewidzianych w uregulowaniach Unii cel realizowany przez te uregulowania nie został osiągnięty, a po drugie, istnieje wola uzyskania korzyści wynikającej ze wspomnianych uregulowań poprzez sztuczne stworzenie przesłanek wymaganych dla jej uzyskania (zob. podobnie wyrok z dnia 21 lipca 2005 r., Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 73 W drugiej kolejności, co się tyczy argumentu skarżącej, zgodnie z którym Izba Odwoławcza niesłusznie skupiła się na jednym aspekcie, a mianowicie na korzyści administracyjnej wynikającej z braku konieczności udowodnienia rzeczywistego używania znaku towarowego, którego zgłoszenie zostało powtórzone, i pominęła liczne inne ważne powody, na które skarżąca powoływała się w celu uzasadnienia strategii dokonywania zgłoszeń znaków towarowych (zob. pkt 46 powyżej), należy stwierdzić, że w świetle elementów przypomnianych w pkt 59–64 powyżej nie można skutecznie podnosić, że Izba Odwoławcza skoncentrowała się wyłącznie na wspomnianym aspekcie.
- 74 Jak bowiem podkreśla EUIPO, niezależnie od dowodów ukazujących, że zamiarem skarżącej było w szczególności uniknięcie konieczności przedstawienia dowodu używania spornego znaku towarowego, Izba Odwoławcza wzięła pod uwagę inne okoliczności. Izba Odwoławcza stwierdziła zatem w pkt 71 i 80 zaskarżonej decyzji, że skarżąca faktycznie odniosła korzyść ze swojej strategii dokonywania powtórnych zgłoszeń w ramach dwóch postępowań w sprawie sprzeciwu, w których uniknęła konieczności udowodnienia używania spornego znaku towarowego.
- 75 Ponadto, wbrew temu, co w niczym niepoparty sposób skarżąca twierdzi w skardze, Izba Odwoławcza nie pominęła licznych innych powodów przywoływanych przez skarżącą w celu uzasadnienia jej strategii dokonywania zgłoszeń znaków towarowych. Jak wynika z pkt 61–64 zaskarżonej decyzji, Izba Odwoławcza zbadała i uznała za wiarygodne wyjaśnienia skarżącej, zgodnie z którymi w istocie miała

ona na celu ochronę znaku towarowego MONOPOLY dla innych towarów i usług z myślą o śledzeniu rozwoju technologii i poszerzeniu swojej działalności. Z tego powodu Izba Odwoławcza nie unieważniła prawa do spornego znaku towarowego w odniesieniu do towarów i usług nieobjętych wcześniejszymi znakami towarowymi. Jednakże, jak słusznie podnosi EUIPO, Izba Odwoławcza nie orzekła, że wyjaśnienia te mogą uzasadniać dokonanie zgłoszenia spornego znaku towarowego w odniesieniu do towarów i usług identycznych z towarami i usługami oznaczanymi wcześniejszymi znakami towarowymi. W tym względzie w pkt 72–74 zaskarżonej decyzji uznała ona w szczególności, że podnoszone zmniejszenie obciążenia administracyjnego wynikające ze zgłoszenia spornego znaku towarowego jest trudne do pogodzenia z dodatkowymi kosztami i obciążeniami administracyjnymi związanymi z utrzymaniem wcześniejszych znaków towarowych.

76 Wynika stąd, że nie można uwzględnić argumentu skarżącej, zgodnie z którym Izba Odwoławcza nie dokonała całościowej oceny wszystkich istotnych okoliczności niniejszej sprawy, ponieważ niesłusznie skupiła się ona na jednym aspekcie.

77 Wreszcie w trzeciej kolejności należy oddalić argument skarżącej, zgodnie z którym w istocie Izba Odwoławcza błędnie wskazała w pkt 79 zaskarżonej decyzji, że skarżąca przyznała, iż jedyną korzyścią płynącą z jej praktyki dokonywania zgłoszeń było uniknięcie konieczności udowadniania rzeczywistego używania znaku towarowego w ramach postępowań w sprawie sprzeciwu (zob. pkt 47 powyżej). W tym względzie wystarczy stwierdzić, że z pkt 75, 76 i 79 zaskarżonej decyzji jasno wynika, iż Izba Odwoławcza podkreśliła, że chodzi wyłącznie o jedną z korzyści lub jedno z uzasadnień przyjętej przez skarżącą strategii dokonywania zgłoszeń. Izba Odwoławcza wyraźnie wskazała zresztą w pkt 76 zaskarżonej decyzji, iż „fakt, że zgłoszenie nie jest wyłącznie uzasadnione tym, iż nie ma potrzeby przedstawiania dowodu rzeczywistego używania znaku towarowego, i że w grę wchodzi inne względy, nie powoduje sam w sobie, iż taka strategia jest akceptowalna”.

78 W świetle powyższych rozważań należy oddalić pierwszą część zarzutu pierwszego.

– *W przedmiocie drugiej części zarzutu pierwszego, dotyczącej braku jakiegokolwiek szkody wynikającej z działalności skarżącej*

79 W ramach drugiej części zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, po pierwsze, że nie odniosła ze swego zachowania żadnej korzyści, jeśli chodzi o uzyskanie lub posiadanie znaku towarowego, do którego nie przysługują jej żadne prawa. Po drugie, skarżąca podkreśla, iż gra planszowa „Monopoly” jest tak słynna, że twierdzenie, iż nie używała ona znaku towarowego MONOPOLY do gier, byłoby dziwaczne. Podnosi ona, że zmuszanie jej do udowodnienia używania tego znaku towarowego dla gier planszowych w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pociąga za sobą znaczne koszty. Po trzecie, skarżąca twierdzi, że gdyby zaskarżona decyzja została potwierdzona, doprowadziłoby to do zasypania Wydziału Unieważnień EUIPO sprawami, w których zła wiara byłaby podnoszona przy każdym powtórnym zgłoszeniu znaku towarowego oznaczającego identyczne lub podobne towary lub usługi. Wreszcie, po czwarte, w kwestii rozpatrywania szkody skarżąca podnosi, że w zaskarżonej decyzji nie dokonano ustalenia co do istnienia rzeczywistej szkody, bowiem decyzja ta zawiera jedynie dorozumiane stwierdzenie, że szkoda mogłaby teoretycznie wynikać z potencjalnego przedłużenia pięcioletniego okresu karencji. Zdaniem skarżącej taka teoretyczna szkoda nie powinna jednak w żadnym wypadku prowadzić do wniosku, że działała ona w sposób noszący znamiona oszustwa.

80 EUIPO i interwenient kwestionują zasadność tej części zarzutu.

81 Na wstępie należy oddalić pierwszy i czwarty z argumentów skarżącej, zgodnie z którymi zasadniczo jej zachowanie nie przysporzyło jej żadnej korzyści i nie wyrządziło żadnej szkody (zob. pkt 79 powyżej). Jak bowiem podnosi w istocie interwenient, należy stwierdzić, że ani rozporządzenie nr 207/2009, ani

orzecznictwo nie dostarczają podstaw pozwalających uznać, że w niniejszym przypadku fakt czerpania korzyści lub wyrządzenia szkody jest istotny dla oceny złej wiary skarżącej w momencie dokonywania zgłoszenia spornego znaku towarowego.

- 82 Co się tyczy drugiego z argumentów skarżącej, dotyczącego używania znaku towarowego MONOPOLY dla gier, Izba Odwoławcza słusznie uznała w pkt 81 zaskarżonej decyzji, że kwestia, czy skarżąca faktycznie mogła dowieść takiego używania, jest pozbawiona znaczenia, ponieważ w tym wypadku ocenie podlega zamiar zgłaszającego znak towarowy. Dodatkowo i niezależnie od powyższego, jak przypomina EUIPO, dowiedzione używanie wspomnianego znaku towarowego, o którym mówi skarżąca, dotyczy wyłącznie gier planszowych, a nie wszystkich towarów i usług, dla których sporny znak towarowy został unieważniony.
- 83 Wreszcie argument, zgodnie z którym gdyby zaskarżona decyzja została potwierdzona, Wydział Unieważnień zostałby zasypany sprawami, w których powoływano by się na złą wiarę, powinien zostać oddalony jako bezskuteczny. Argument ten nie został w każdym razie poparty żadną konkretną okolicznością, w związku z czym stanowi zwykłą spekulację.
- 84 Wynika z tego, że drugą część zarzutu pierwszego należy oddalić.

– *W przedmiocie trzeciej części zarzutu pierwszego, dotyczącej braku konkretnej analizy każdego z wcześniejszych znaków towarowych*

- 85 W ramach trzeciej części zarzutu pierwszego skarżąca, po pierwsze, podnosi, że zgłoszenie spornego znaku towarowego w żaden sposób nie odpowiada tradycyjnemu schematowi powtórnego zgłoszenia znaku na kilka miesięcy przed upływem pięcioletniego okresu karencji. Według niej Izba Odwoławcza popełniła zatem błąd, ponieważ pominęła fakt, że jeśli spojrzeć na daty rejestracji wcześniejszych znaków towarowych nr 6 895 511 i nr 8 950 776, sporny znak towarowy nie został zgłoszony w czasie bezpośrednio poprzedzającym upływ pięcioletniego okresu karencji, z którego korzystał każdy z tych wcześniejszych znaków towarowych. Po drugie, skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej, że potraktowała zgłoszenia wcześniejszych znaków towarowych tak, jakby chodziło w rzeczywistości o jedno i to samo zgłoszenie.
- 86 EUIPO i interwenient kwestionują zasadność tej części zarzutu.
- 87 Co się tyczy pierwszego z wysuwanych przez skarżącą argumentów, należy zauważyć, że słusznie podnosi ona, iż zgłoszenie spornego znaku towarowego nie nastąpiło w czasie bezpośrednio poprzedzającym upływ okresów karencji przysługujących wcześniejszym znakom towarowym nr 6 895 511 i nr 8 950 776. Wobec tego, że wcześniejszy znak towarowy nr 6 895 511 został zarejestrowany w dniu 21 stycznia 2009 r., a wcześniejszy znak towarowy nr 8 950 776 – w dniu 2 sierpnia 2010 r., rejestracja spornego znaku towarowego przedłużyła bowiem okres karencji dotyczący nieużywania w przypadku pierwszego z tych dwóch wcześniejszych znaków towarowych o dwa lata i dwa miesiące w odniesieniu do objętych nim usług należących do klasy 41, natomiast w przypadku drugiego z tych znaków, dla oznaczanych nim towarów należących do klasy 16, o blisko osiem miesięcy.
- 88 Niemniej wbrew temu, co sugeruje skarżąca, okoliczność ta nie może sama w sobie wystarczyć do ustalenia, że nie działała ona w złej wierze w momencie dokonywania zgłoszenia spornego znaku towarowego.
- 89 W tym względzie, jak podkreśla zasadniczo EUIPO, niezależnie od długości przedłużenia okresu karencji, istotny jest zamiar zgłaszającego w chwili dokonywania zgłoszenia do rejestracji. Otóż należy przypomnieć, że skarżąca przyznała, a nawet utrzymywała, że jedną z korzyści uzasadniających dokonanie zgłoszenia spornego znaku towarowego było to, że nie musiała ona przedstawiać dowodu

rzeczywistego używania spornego znaku towarowego. W rezultacie, mimo że przedłużenie okresów karencji dotyczących wcześniejszych znaków towarowych nie było szczególnie długie, skarżąca uzyskała pożądaną korzyść polegającą na tym, że nie musiała dowodzić używania znaku towarowego MONOPOLY przez dodatkowy okres dwóch lat i dwóch miesięcy w przypadku usług z klasy 41 objętych wcześniejszym znakiem towarowym nr 6 895 511 oraz przez okres blisko ośmiu miesięcy w przypadku towarów należących do klasy 16, oznaczanych wcześniejszym znakiem towarowym nr 8 950 776.

90 Co się tyczy drugiego z argumentów skarżącej, zgodnie z którym Izba Odwoławcza potraktowała zgłoszenia wcześniejszych znaków towarowych tak, jakby chodziło w rzeczywistości o jedno i to samo zgłoszenie, należy go oddalić. Z pkt 54–62 zaskarżonej decyzji jasno bowiem wynika, że Izba Odwoławcza uwzględniła zarówno to, że wcześniejsze znaki towarowe oznaczają różne towary i usługi, jak i to, że zgłoszenia tych znaków dokonano w różnym czasie.

91 Z powyższego wynika, że trzecią część zarzutu pierwszego należy oddalić.

– *W przedmiocie czwartej części zarzutu pierwszego, dotyczącej nieuwzględnienia faktu, że skarżąca zastosowała praktykę, która jest powszechna i szeroko akceptowana*

92 W ramach czwartej części zarzutu pierwszego skarżąca podnosi w istocie, że Izba Odwoławcza nie mogła uznać, iż skarżąca działała w złej wierze, gdy ponownie dokonała zgłoszenia swoich wcześniejszych znaków towarowych, ponieważ chodziło o powszechną i ewidentnie akceptowaną praktykę przemysłową. Dodaje ona, że nie można jej zarzucać, iż działała w złej wierze, ponieważ działała „zgodnie z opinią miejscowych adwokatów dotyczącą dokonywanych przez nich zgłoszeń w ogólności”. Ponadto skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza próbowała uczynić z niej przykład, tak aby ukazać, w jakim kierunku należało zmienić obowiązujące przepisy, co przyznała w pkt 87 zaskarżonej decyzji, w którym przyznała się do samodzielnego opracowania nowego uregulowania. Wreszcie skarżąca twierdzi, że gdyby zaskarżona decyzja została potwierdzona, to ona sama i wielu innych właścicieli unijnych znaków towarowych zostałoby pozbawionych przez EUIPO ich praw własności.

93 EUIPO i interwenient kwestionują zasadność tej części zarzutu.

94 Przede wszystkim należy zaznaczyć, że przedstawiona przez skarżącą w ramach tej części zarzutu argumentacja nie jest niczym poparta. Ogranicza się ona w istocie do twierdzenia, że powtórne zgłoszenie wcześniejszych znaków towarowych stanowi powszechną praktykę, jednak nie przedstawia żadnego dowodu na poparcie tego twierdzenia. Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że ani rozporządzenie nr 207/2009, ani orzecznictwo nie stanowią podstawy pozwalającej wykluczyć ewentualną złą wiarę skarżącą z tego względu, że zastosowała się ona do powszechnej praktyki przemysłowej i działała zgodnie z opinią adwokatów. Jak słusznie wskazała Izba Odwoławcza w pkt 78 zaskarżonej decyzji, sam fakt, że inne przedsiębiorstwa mogą przyjmować określoną strategię dokonywania zgłoszeń, niekoniecznie sprawia, że strategia ta jest zgodna z prawem i akceptowalna. Ponadto, jak podkreśla w istocie EUIPO, oceny, czy taka strategia jest zgodna z rozporządzeniem nr 207/2009, należy dokonać w świetle okoliczności danej sprawy. Z powyżej zawartych uwag wynika, że skarżąca celowo próbowała obejść podstawową zasadę prawa unijnych znaków towarowych, a mianowicie zasadę dotyczącą dowodu używania, aby czerpać z tego korzyści kosztem równowagi systemu wynikającego z tego prawa w postaci ustanowionej przez prawodawcę Unii. W konsekwencji, o ile nic nie stoi na przeszkodzie temu, by właściciel unijnego znaku towarowego mógł dokonać powtórnego zgłoszenia tego znaku, o tyle zamiar skarżającej należy uznać za sprzeczny z celami rozporządzenia nr 207/2009 (zob. pkt 70 powyżej). W szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy skarżąca, w celu podważenia oceny, zgodnie z którą działała ona w złej wierze, nie może zatem

skutecznie powoływać się – przy założeniu, że dane okoliczności zostaną wykazane – ani na fakt, że przedsiębiorstwa powszechnie przyjmują tę samą strategię dokonywania zgłoszeń znaków towarowych, ani na fakt, że działała ona zgodnie z opinią adwokatów.

- 95 Następnie, co się tyczy argumentu, zgodnie z którym zasadniczo Izba Odwoławcza zmieniła obowiązujące uregulowanie – co miała przyznać w pkt 87 zaskarżonej decyzji – argument ten może zostać jedynie oddalony. Jak bowiem słusznie zauważa interwenient i wbrew temu, co twierdzi skarżąca, Izba Odwoławcza ograniczyła się do zastosowania obowiązujących przepisów oraz dotychczasowego orzecznictwa i w żaden sposób nie przyznała się do „zmiany przepisów”. Fakt, że w pkt 87 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza odniosła się do dotychczasowego orzecznictwa izb odwoławczych przeczy zresztą niczym niepopartemu argumentowi skarżącej.
- 96 Wreszcie twierdzenie, zgodnie z którym, gdyby zaskarżona decyzja została potwierdzona, skarżąca i bardzo wielu innych właścicieli znaków towarowych zostałaby pozbawionych przez EUIPO ich praw własności, nie jest poparte żadnym konkretnym dowodem, w związku z czym stanowi zwykłą spekulację, którą można jedynie odrzucić.
- 97 Z powyższego wynika, że czwarta część zarzutu pierwszego podlega oddaleniu.

– W przedmiocie piątej części zarzutu pierwszego, dotyczącej błędu popełnionego przez Izbę Odwoławczą w zakresie unieważnienia prawa do spornego znaku towarowego w odniesieniu do oznaczanych tym znakiem towarów określanych jako „powiązane”, podczas gdy towary te nie są identyczne z towarami oznaczanymi wcześniejszymi znakami towarowymi

- 98 W ramach piątej części zarzutu pierwszego skarżąca kwestionuje zasadniczo dokonaną przez Izbę Odwoławczą ocenę, zgodnie z którą towary, którymi są „maszyny do gier; automaty [na monety]; gry (karty do -)” oznaczane spornym znakiem towarowym z jednej strony i „gry, zabawki” oznaczane wcześniejszym znakiem towarowym nr 238 352 z drugiej strony, są identyczne.
- 99 Jej zdaniem stwierdzenie identyczności tych towarów wskazuje na brak zrozumienia poszczególnych odnośnych rynków. W szczególności, jeżeli chodzi o „automaty [na monety]” skarżąca podkreśla, że są one przedmiotem działalności, która jest wysoce reglamentowana, i są przeznaczone dla dorosłych, stanowiących inną kategorię odbiorców niż odbiorcy, do których kierowane są zabawki lub gry planszowe. Dodaje ona, że w przypadku gry na automacie na monety można sobie postawić pytanie, czy urządzenie to powinno być uważane za grę lub zabawkę. To właśnie z tego powodu system zgłoszeń taki jak ten rozpatrywany w niniejszej sprawie nieodmiennie rodzi pytania, kiedy towary nie wpisują się wyraźnie w tę czy w inną klasę.
- 100 EUIPO i interwenient kwestionują zasadność tej części zarzutu.
- 101 Na wstępie należy zauważyć, że skarżąca nie przedstawiła żadnej szczególnej argumentacji w celu wykazania, że Izba Odwoławcza błędnie uznała, iż „maszyny do gier” i „gry (karty do -)” oznaczane spornym znakiem towarowym oraz „gry, zabawki”, do których odnosi się wcześniejszy znak towarowy nr 238 352, są identyczne. Ogranicza się ona do przedstawienia, w niczym niepoparty sposób, argumentacji dotyczącej „maszyn do gier”, które nie są identyczne z „grami” objętymi wcześniejszym znakiem towarowym nr 238 352.
- 102 W niniejszej sprawie należy przypomnieć, że zasadniczo Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 60 zaskarżonej decyzji, iż ogólne określenia „gry” i „zabawki”, opisujące niektóre towary oznaczane wcześniejszym znakiem towarowym nr 238 352, obejmują „maszyny do gier; automaty [na monety]; gry (karty do -)”. A zatem uznała ona, że „gry” i „zabawki” objęte wcześniejszym znakiem towarowym nr 238 352 oraz „maszyny do gier; automaty [na monety]; gry (karty do -)” oznaczane spornym znakiem towarowym są identyczne.

103 Należy przychylić się do tego wniosku Izby Odwoławczej.

104 O ile bowiem prawdą jest, że klasyfikacja towarów i usług dokonywana jest do celów wyłącznie administracyjnych, wskutek czego towary i usługi nie mogą być uznawane za podobne jedynie na tej podstawie, że są ujęte w tej samej klasie, i nie mogą być uważane za odmienne tylko z tego powodu, że należą do różnych klas, o tyle należy zauważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem towary mogą zostać uznane za identyczne, jeżeli towary objęte zgłoszeniem znaku towarowego należą do bardziej ogólnej kategorii objętej wcześniejszym znakiem towarowym [zob. wyrok z dnia 7 września 2006 r., Meric/OHIM – Arbora & Ausonia (PAM-PIM’S BABY-PROP), T-133/05, EU:T:2006:247, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo].

105 W niniejszej sprawie zaś, jak twierdzi EUIPO, ujęte w klasie 28 towary oznaczane spornym znakiem towarowym, którymi są „maszyny do gier”, „automaty [na monety] i „gry (karty do -)”, powinno się uznać za należące do bardziej ogólnej kategorii „gier”, także należących do klasy 28, które są objęte wcześniejszym znakiem towarowym nr 238 352. Oczywiście jest, że bardzo ogólne pojęcie „gier” obejmuje liczne rodzaje gier, w tym oznaczone spornym znakiem towarowym gry, o których mowa powyżej. Nie można zatem skutecznie zarzucić Izbie Odwoławczej, że stwierdziła, iż towary, którymi są „maszyny do gier; automaty [na monety]; gry (karty do -)” oznaczane spornym znakiem towarowym i należące do klasy 28 oraz „gry” oznaczane wcześniejszym znakiem towarowym nr 238 352 i również należące do klasy 28 są identyczne.

106 Wreszcie bez znaczenia są argumenty skarżącej, że „maszyny do gier” są przedmiotem działalności, która jest wysoce reglamentowana, i są przeznaczone dla dorosłych, stanowiących inną kategorię odbiorców niż odbiorcy, do których kierowane są zabawki lub gry planszowe. Jak bowiem stwierdzono już w pkt 105 powyżej, kategoria „gier” oznaczanych wcześniejszym znakiem towarowym nr 238 352 jest wystarczająco szeroka, ażeby objąć nią „maszyny do gier”, „automaty [na monety]” i „gry (karty do -)” oznaczane spornym znakiem towarowym, a w konsekwencji, aby można było uznać, że wspomniane towary objęte tymi dwoma znakami towarowymi są identyczne.

107 Z powyższego wynika, że piątą część zarzutu pierwszego należy oddalić.

– W przedmiocie szóstej części zarzutu pierwszego, dotyczącej błędu popełnionego przez Izbę Odwoławczą w zakresie, w jakim uznała ona, że zachowanie skarżącej nie pozwoliło na zwiększenie wydajności administracyjnej

108 W ramach szóstej części zarzutu pierwszego skarżąca kwestionuje ocenę, zawartą w pkt 73 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którą zasadniczo trudno było dostrzec, w jaki sposób spoczywające na niej obciążenie administracyjne mogłoby zostać zredukowane poprzez ponowne zgłoszenie znaku towarowego identycznego z wcześniejszymi znakami towarowymi. Skarżąca w swym odczuciu przedstawiła liczne dowody, w szczególności zeznania, wykazujące, że ta praktyka pozwoliła jej na zwiększenie wydajności administracyjnej, a odmienna ocena Izby Odwoławczej nie jest poparta żadnym dowodem.

109 EUIPO i interwenient kwestionują zasadność tej części zarzutu.

110 W niniejszym wypadku należy podkreślić, że zawarta w pkt 73 zaskarżonej decyzji ocena opiera się na stwierdzeniu, że skarżąca nie zrzekła się żadnego ze swoich wcześniejszych znaków towarowych, które obecnie pokrywają się ze spornym znakiem towarowym. Ponadto Izba Odwoławcza podkreśliła, że – co również podnosi interwenient – „utrzymanie istniejących identycznych znaków towarowych wiąza[ło] się z nagromadzeniem znaków towarowych, co wymaga dodatkowych czynności administracyjnych i zwiększonych inwestycji ze względu, na przykład, na opłaty za zgłoszenie i koszty zgłoszenia związane z reprezentacją prawną w przypadku każdego ze zgłoszonych i zarejestrowanych znaków towarowych, koszty związane z przedłużeniem ochrony każdego ze znaków, koszty obsługi administracyjnej w ramach przedsiębiorstwa właściciela i kancelarii prawnej, koszty związane z monitorowaniem

i kontrolowaniem różnych znaków towarowych mającym na celu upewnienie się, że nie istnieją identyczne lub podobne znaki towarowe, a także koszty związane z postępowaniami w sprawie sprzeciwu wszczętymi w celu obrony każdego z tych różnych znaków towarowych”.

- 111 W tych okolicznościach skarżąca nie może skutecznie utrzymywać, że Izba Odwoławcza dokonała zawartej w pkt 73 zaskarżonej decyzji oceny, nie dysponując żadnym dowodem i opierając się wyłącznie na jej własnym przekonaniu.
- 112 Co się tyczy argumentu skarżącej, zgodnie z którym przedstawiła ona dowody potwierdzające wydajność administracyjną uzyskaną w związku ze zgłoszeniem spornego znaku towarowego, należy stwierdzić, że argument ten nie został w żaden sposób udokumentowany. Skarżąca ogranicza się bowiem do wskazania, po pierwsze, że zgłoszenie spornego znaku towarowego „było sposobem, w jaki skarżąca zarządzała swoim olbrzymim portfelem znaków towarowych”, a po drugie, że używa skomputeryzowanego systemu rejestracji, w związku z czym wprowadzenie dodatkowego znaku towarowego do tego systemu nie jest uciążliwe pod względem administracyjnym.
- 113 Wreszcie, co się tyczy argumentu, zgodnie z którym w ramach rozpatrywanej oceny Izba Odwoławcza nie wzięła pod uwagę znaczenia kwestii przysługującego wcześniejszym znakom towarowym pierwszeństwa, kiedy ich właściciel podejmuje decyzję co do ewentualnego przedłużenia ich rejestracji, można go jedynie oddalić, ponieważ jest on pozbawiony znaczenia z punktu widzenia, czy ponowne zgłoszenie znaku towarowego identycznego z wcześniejszymi znakami towarowymi pozwalało na zmniejszenie spoczywającego na skarżącej obciążenia administracyjnego.
- 114 Jak wynika z powyższych rozważań, należy oddalić szóstą część zarzutu pierwszego, a co za tym idzie – zarzut pierwszy w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia prawa do rzetelnego procesu

- 115 W ramach zarzutu drugiego skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej, po pierwsze, naruszenie przysługującego jej prawa do rzetelnego procesu, ponieważ Izba Odwoławcza oparła swoją ocenę, z naruszeniem prawa do bezstronnego postępowania, na niektórych aspektach sporu, które nie zostały przedstawione skarżącej, po drugie, orzeczenie w charakterze sądu pierwszej instancji, przez co skarżąca została pozbawiona jednego poziomu odwoławczego, a po trzecie, uwzględnienie innych spraw dotyczących wcześniejszych znaków towarowych bez poinformowania o tym skarżącej.
- 116 EUIPO i interwenient kwestionują zasadność niniejszego zarzutu.
- 117 Na wstępie w odniesieniu do podnoszonego przez skarżącą naruszenia prawa do rzetelnego procesu należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem stosowanie do postępowań przed izbami odwoławczymi EUIPO prawa do rzetelnego procesu jest wykluczone, ponieważ postępowania te mają charakter administracyjny, a nie sądowy [zob. podobnie wyroki: z dnia 12 grudnia 2014 r., *Comptoir d'Épicerie/OHIM – A-Rosa Akademie* (da rosa), T-405/13, niepublikowany, EU:T:2014:1072, pkt 71; z dnia 3 maja 2018 r., *Raise Conseil/EUIPO – Raizers* (RAISE), T-463/17, niepublikowany, EU:T:2018:249, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo]. Z powyższego wynika, że zarzut drugi skarżącej w zakresie, w jakim dotyczy naruszenia prawa do rzetelnego procesu, należy oddalić jako bezzasadny.
- 118 Zarzut drugi należy oddalić również przy założeniu, że należy go interpretować w ten sposób, że skarżąca powołuje się na naruszenie przysługującego jej prawa do bycia wysłuchaną na podstawie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001).

- 119 W tym względie warto przypomnieć, że zgodnie z art. 75 rozporządzenia nr 207/2009 decyzje EUIPO opierają się wyłącznie na podstawach lub materiale dowodowym, co do których strony miały możliwość przedstawienia swoich uwag. Przepis ten stanowi szczególne zastosowanie ogólnej zasady ochrony prawa do obrony, ustanowionej ponadto w art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z którą adresaci decyzji organów publicznych, która oddziałuje na ich interesy, powinni być w stanie skutecznie przedstawić swoje stanowisko [zob. wyrok z dnia 8 lutego 2013 r., Piotrowski/OHIM (MEDIGYM), T-33/12, niepublikowany, EU:T:2013:71, pkt 16 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 120 Przewidziane w art. 75 rozporządzenia nr 207/2009 prawo do bycia wysłuchanym rozciąga się na wszystkie okoliczności stanu faktycznego lub prawnego, które stanowią podstawę decyzji, ale nie na ostateczne stanowisko, które organ administracji ma zamiar zająć (zob. postanowienie z dnia 8 września 2015 r., DTL Corporación/OHIM, C-62/15 P, niepublikowany, EU:C:2015:568, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 121 Należy dodać, że w niniejszej sprawie, co zasadniczo podnoszą zarówno EUIPO, jak i interwenient, z przebiegu postępowania przed instancjami EUIPO wynika, iż strony miały możliwość debatowania na temat różnych aspektów niniejszej sprawy. I tak w dniu 12 listopada 2018 r. skarżąca złożyła zeznania. Rozprawa przed Izbą Odwoławczą odbyła się w dniu 19 listopada 2018 r. W dniu 21 stycznia 2019 r. interwenient przedstawił uwagi dotyczące protokołu i sedna ustnego etapu postępowania, w których wniósł o nieuwzględnienie wspomnianych zeznań i na które skarżąca odpowiedziała w dniu 22 lutego 2019 r.
- 122 Tymczasem trzeba stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, iż została pozbawiona możliwości wypowiedzenia się w przedmiocie niektórych aspektów sporu, na których Izba Odwoławcza oparła swoje ostateczne stanowisko. W konsekwencji nie można uwzględnić argumentu skarżące – niezależnie od jego mało popartego charakteru – że nie została ona konkretnie przesłuchana w przedmiocie niektórych aspektów sporu.
- 123 Wreszcie niezależnie od powyższego z orzecznictwa wynika, że prawo do obrony zostaje naruszone z powodu uchybień proceduralnych tylko wtedy, gdy te uchybienia miały konkretny wpływ na możliwość obrony zainteresowanych przedsiębiorstw. Wobec powyższego nieposzanowanie obowiązujących przepisów, których celem jest ochrona prawa do obrony, może prowadzić do uchybień w postępowaniu administracyjnym tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że to postępowanie miało inny wynik, gdyby te przepisy nie zostały naruszone [zob. wyrok z dnia 12 maja 2009 r., Jurado Hermanos/OHIM (JURADO), T-410/07, EU:T:2009:153, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 124 W niniejszej sprawie zaś skarżąca nie przedstawia żadnej okoliczności faktycznej ani nie wysuwa żadnego argumentu mogącego wykazać, że gdyby Izba Odwoławcza zwróciła się do niej o zajęcie stanowiska w przedmiocie niektórych aspektów sporu, postępowanie administracyjne mogłoby zakończyć się inaczej. Skarżąca nie dostarcza żadnych informacji na temat możliwości obrony, których została pozbawiona, ani okoliczności, które by przedstawiła lub podniosła, gdyby miała możliwość ustosunkowania się do pytań, które jej zdaniem powinny być zostać jej zadane.
- 125 W świetle powyższych rozważań należy oddalić zarzut drugi, a tym samym skargę w całości, bez konieczności wypowiadania się w przedmiocie argumentu interwenienta podnoszącego niedopuszczalność niektórych załączników przedstawionych przez skarżącą przed Sądem.

W przedmiocie kosztów

- 126 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem EUIPO i interwenienta – obciążyć ją kosztami postępowania.

¹²⁷ Interwenient wniósł ponadto o nakazanie skarżącej zwrotu kosztów poniesionych przez niego w związku z postępowaniem przed izbą odwoławczą EUIPO. W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 190 § 2 regulaminu postępowania niezbędne koszty poniesione przez strony w związku z postępowaniem przed izbą odwoławczą uznaje się za koszty podlegające zwrotowi. W konsekwencji należy uwzględnić żądanie interwenienta mające na celu nakazanie skarżącej zwrotu niezbędnych kosztów poniesionych przez niego w związku z postępowaniem przed Drugą Izbą Odwoławczą EUIPO.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Hasbro, Inc., zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez Kreativni Događaji d.o.o. w związku z postępowaniem przed Drugą Izbą Odwoławczą Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).**

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Schwarcz

Iliopoulos

Norkus

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 21 kwietnia 2021 r.

Podpisy